

ΚΟΡΙΝΝΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΔΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΓΑΛΗΣ

Συνδρομή ετησία: 'Εν Ἑλλάδι ρα. 8. ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ρρ. 12. — Ἐκατὸν φυλ. τετράται λ. 10. — Γράφων Κ ο ρ ι ν ν η ς. — Αἱ τὸ περιοδικὸν ἀπορῶσα: ἑπιστολαὶ διευθυνονται: πρὸς τὸν ἐκδότην.

ΕΚΔΟΤΗΣ

ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΙΩΤΗΣ

Ο ΟΙΚΟΣ

Ὁ οἶκος εἶναι ἡ καθημερινὴ παλαιστρα καὶ τοῦ μέλλοντος τὸ πνευματικὸν φροντιστήριον· εἶναι τὸ φυτώριον, ἐν ᾧ πᾶν βλάστημα ἀποτίθεται καὶ πᾶσα ἀρετὴ ἐπιμελῶς συντηρουμένη τρέφεται. Εἶναι τόπος λατρείας καὶ ναός. ἀφ' οὗ πᾶν ἀκάθαρτον ἀποκλείεται. Εἶναι τὸ ἄσυλον τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ φυσικὸν οἰκογενειακὸν ἀμυντήριον. Οὐ μόνον πράξις καὶ λόγος, ἀλλὰ καὶ διανόημά τι κακὸν μετατρέπει τὸν οἶκον εἰρήνης εἰς τόπον κολάσεως καὶ εἰς ὀρμητήριον κοινωνικῆς διαφθορᾶς. Οὐ μόνον τοιχωρύχοι, ἀλλὰ πολλοὶ ἄλλοι χείρονες διαφοροῦσι καὶ διαρπάζουσι εὐρόντες ἀφύλακτον. Πλεῖστα κακία, λεληθότως εἰσδύουσαι, ὑποσκάπτουσι καὶ τὰ θεμέλια τῆς οἰκίας. Ὅθεν ὁ οἶκος σωτήριος μὲν γίνεται ἀρετὰς ἐγκλείων, καταστρεπτικὸς δὲ καὶ ὀλέθριος, ὅταν εἰς τὴν κακίαν κατάλυμα παραχωρήσῃ. Ἐν τῷ οἴκῳ δέον νὰ βασιλεύῃ εἰρήνη καὶ ἀπλοῦς ὕδατι βεβρεγμένος ἄρτος ἡδίων πολυποικίλων ἐδεσμάτων ἐσθίεται καὶ ἰλαρώτερος παρά τὴν κλίνην ὁ Μορφεὺς ἐπαγρυπνεῖ. Τὰ ἔργα τῆς οἰκιακῆς εἰρήνης ἐπιτυχία καταστέφει πανταχοῦ καὶ πάντοτε. Ἀλλ' ἡ ἀγάπη, ἡ τὴν οἰκιακὴν εὐδαιμονίαν παρέχουσα, δὲν εἶναι νεανικῶν καρδιῶν συμπάθεια καὶ τυφλὴ πρὸς τὸ φιλούμενον ὑποχώρησις καὶ παραχώρησις· εἶναι ἀρμονία περὶ τε τοὺς λόγους καὶ τὰ ἔργα ὑπὸ τῆς ταυτότητος τῶν αἰσθημάτων καὶ φρονημάτων προερχομένη, εἶναι δεσμὸς σφιγκτότατος τῆς τε καρδίας καὶ τοῦ νοῦ πρὸς ὠρισμένον τὸ τέλος, τὸ κοινὸν ἀγαθόν. Οὐδὲν πράττεται ἰδίᾳ ὑπὸ τοῦ ἐτέρου ἄνευ λόγου καὶ πρὸς ὑλικὴν καὶ ἡθικὴν ἀμφοτέρων βλάβην. Συνεγερόμενοι καὶ συγκαθεύδοντες διάγουσι πανημέριον, ἐργαζόμενος ἕκαστος τὰ οἰκεῖα αὐτοῦ, συνευθυ-

μοῦντες ἐν ταῖς εὐτυχίαις καὶ συναλοῦντες ἐν τοῖς παθήμασιν. Ὡσπερ δὲ οἱ ὀφθαλμοῦν δύο ὄντες ἐν προσβλέπουσιν ἀντικειμένον καὶ ἐνὸς ἀντιλαμβάνονται, οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς συζυγικῆς δυάδος ἐν σῶμα, εἰς νοῦς καὶ μία καρδία διὰ διπλασίων σωματικῶν ὀργάνων λειτουργεῖ. Ὁ ἀνὴρ, φυσικὸς τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ οἴκου προστάτης, πανταχοῦ προίσταται ἡγούμενος καὶ συμβουλευών. Ἡ παρουσία αὐτοῦ ζωογονεῖ καὶ οἱ λόγοι πάντοτε διὰ τῶν ἔργων βεβαιούμενοι ἐμποιοῦσιν ἀπεριόριστον πρὸς αὐτὸν πεποιθήσιν. Γλυκὺς καὶ ἐπιτακτικὸς, πάντ' ἀπαιτῶν καὶ περὶ πάντων μεριμνῶν, ἀποκαθίστησι τὴν ἐν τῷ οἴκῳ ἀρχὴν ἀγαπητὴν. Οὐτε δωρούμενος καὶ συγκαταβαίνων πάντοτε, ὥσπερ οὐδὲ τιμωρῶν καὶ φειδόμενος γίνεται σεβαστός. Ἀμφοτέρα, χάρις μετ' ἀπαιτήσεως, γλυκύτης μετ' αὐστηρότητος, ἀφθονία μετὰ στερήσεως, ἐν γένει πάντα καὶ τὰ ἐναντία πολλάκις εὐθέτως καὶ εὐκαίρως γιγνόμενα παρασκευάζουσι τὸν οἶκον ὑπὲρ τοῦ ἀνδρός.

Ἄλλ' ἂν τειοῦτος ὁ ἀνὴρ πρέπει νὰ εἶναι, ἵν' ἀναμφήριστον τὸ κράτος ἔχῃ, ὅποια ἡ μήτηρ; Αὕτη κοινῶς καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν ἐκείνου πράττουσα, εἶναι ὁ πρῶτος τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας μοχλὸς καὶ τὸ ἀσφαλέστερον πηδάλιον κερδήσασα δι' ἔργων πλήρη τοῦ συζύγου τὴν πίστιν ὀδηγεῖ εἰς μόνᾳ τὰ σπουδαῖα καὶ ὠφέλιμα. Ἐπειδὴ δὲ ὁ οἶκος εἶναι τὸ μόνον αὐτῆς στάδιον καὶ ἐν αὐτῷ ἢ τε εὐτυχία καὶ ἡ κακοπραγία αὐτῆς, εἰς τοῦτο δέον πᾶσαν ν' ἀφιέρωσιν τὴν διάνοιαν. Ὡσπερ δὲ καλὸς Ἀσκληπιάδης βαθεῖαν ἐν ἀνάγκῃ ἐγγαράττει τομὴν, ἐν ἀρχῇ τοῦ ἐξανθήματος καταστέλλων τὴν ὀρμὴν, οὕτω καὶ οἱ γονεῖς, μάλιστα δὲ ἡ μήτηρ, δέον νὰ πράττῃ, πᾶν φίλτρον συμπνίγουσα, ἕαν ἦσυχὸν βραδύτερον τὴν κατὰ τὴν οἰκίαν ἔργασίαν ἀναρῶσιν ἡσυχίαν.

(ἰ. Ομηροῦ) ΠΡΩΤΟΣΙΟ ΛΗΚΟΥΣΤΙΟ ΠΟΠΛΟΣ.

σουράνια, κατανοεί τάχιστα ότι κείτεται ἐπὶ ἀθλίου ξυλίνου κλινιδίου!

ὦ! πόσας ἀντιθέσεις μᾶς παρουσιάζει ἡ ζωὴ!

Ἡ βακχεία τῶν ἡδονῶν ἔπαυσε, ἀλλὰ τὸ σφάλμα, τὸ πταίσμα ἀπέμεινε. Αἱ ἐντεύξεις αὐτοῦ ἤρξαντο νὰ γίνωνται ἤττον πυκναί. Ἡ χωρική νεᾶνις, ἥτις κέκτηται εὐαισθησίαν, ὡς πᾶσα ἄλλη γυνή, καὶ αἰσθάνεται ἐξ ἴσου, ἂν μὴ πλέον τῶν λοιπῶν, ἀλλ' ἀγνοεῖ τὴν διάλεκτον ἢ τὴν τέχνην νὰ ἐκφράσῃ τὰ αἰσθήματά της, δὲν ἰσχύει πάντως νὰ ἐλκύῃ πρὸς ἑαυτὴν διὰ παντὸς τὸν ἄνδρα. Ἄλλως τε, ἐξήτει δῆθεν αὐτὸς αἰσθήματα καὶ ἔρωτα;

Ἡ ἐγκατάλειψις τὸ ἐπεσφράγισε!

Ἐπανέκαμψεν εἰς τὴν πατρίαν ἐστίν. Δὲν ἦτο πλέον ἡ Μαρία ἢ εἰκοσαετής, ὃν ἀνεπίληπτον, πλασθὲν ὑπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Δημιουργοῦ, ὅπως καθωραϊζῆν τὴν γῆν διὰ τοῦ μειδιάματος τῆς καλλονῆς, εἰς τὴν γυναικα μόνον δεδομένου. Ἡ μητρικὴ στοργὴ τὴν διέσωσε τῆς ὀργῆς τοῦ γηραιοῦ πατρός της, οὐδέποτε πλέον θελήσαντος νὰ τὴν ἐπανάδῃ. Ἀπσμονηθεῖσα παρ' ὄλων, ἔζησεν οὕτως ἢ τάλαινα κανένα μῆνα ἀκόμη. Ἡμέραν τινα, ἡ μήτηρ της εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον αὐτῆς, ὁπόθεν σπανίως ἐξήρχετο, πάντοτε δὲ, ἀφοῦ ἡ νύξ ἤθελεν ἐκτείνῃ τὴν ἀγλὴν αὐτῆς ἐπὶ τῆς γῆς· τὴν εἶδε καθημένην καὶ τὸ μέτωπον ἔχουσαν ἐρειδόμενον ἐπὶ τινος τραπέζιου, ὡς ἂν ἀνεπαύετο. Τὴν ἔκραξε, δὲν ἀπεκρίθη· τὴν ἐπλησίασε, πλην ἦτο νεκρά. Νῆμα αἵματος, ἔτι θερμοῦ, ἐξήρητο ἐκ τῶν χειλέων της κατώχρων καὶ ἀκινήτων. Τὴν ὑστεραίαν τὴν ἐκῆδυσαν, αἱ νεάνιδες τοῦ χωρίου τὴν προέπεμψαν ἄχρι τοῦ κοιμητηρίου, καὶ πολλὰ ἐξ αὐτῶν τὴν συνέκλασαν.

— Ἐκτοτε, μ' ἔλεγε περαινουσα ἡ γραῖα τὴν διήγησίν της, ἔρχομαι καθεσπέρας ἐνταῦθα, ἵνα δέωμαι ὑπὲρ τῆς δυστήνου ταύτης νεκρᾶς, ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τῆς Μαρίας μου.

Ὡρεῖα τὴν χεῖρα, ὅπως θλίψω τὴν τῆς δυσμοίρου γυναικὸς, πλην ἡ θέσις, ὅπου ἐκάθητο ἦτο κενή. Θόρυβός τις μὲ ἀπέσπασεν ἀπὸ τοὺς ρεμβασιμούς μου, καὶ τὴν εἶδον ἀνοίγουσαν σπουδαίως τὸ θύριον τοῦ ταφείου, καὶ διευθυνομένην δρομάδην πρὸς τὸ οἰκημᾶ της.

Δ'

Δὲν δύναμαι νὰ ὑπολογίσω πόσον διετέλεσα ἔτι ἐπὶ τοῦ μνημείου τῆς Μαρίας. Ὅποταν ἀνέκυψα ἀπὸ τὴν μακρὰν συλλογὴν, τὸ στερέωμα ἦτο κατὰ μῆτρον ἀστέρων καὶ ἐνός φαεινότερου τῶν λοιπῶν. Ἡ σελήνη, διατρέξασα ἱκανὸν ἤδη διάστημα τῆς πορείας της, κατέρριπτεν εἰσέτι μίαν ἀκτίνα ἐπὶ τῶν τάφων τοῦ ἀγροτικοῦ πολυανδρίου, καὶ τὸ μνῆμα τῆς Μαρίας μ' ἐφαίνετο σελαγούμενον πλειότερον τῶν ἐπιλοίπων. Τὸ ἐνητένισα ἐπὶ μακρὸν ἔτι ἡγάπαξ, ἔπειτα ἐγκατέλιπον τὸν περίβολον. Ἡ νύξ ἦτον εὐδὺς καὶ γαλήνια, τὸ τοπίον παρουσιάζό-

μενον ἐκ διαλειμμάτων γραφικόν, προσεκάλει τὴν ψυχὴν εἰς ἀνάπαυαν καὶ μελέτην· πλην αἱ αἰσθήσεις μου διετέλουν ἐν ἀναστατώσει πρὸς ἄλλήλας· ἐφαίνετό μοι ὅτι ἐξαφίς ὀργῆς συνεφύρει ὄλον μου τὸ αἶμα πρὸς τὸ πρόσωπον· ἡ φωνὴ τότε τῆς φύσεως ἦτο νεκρὰ δι' ἐμέ. Ἡ καρδιά ἐμμεῖτο εἰς τοῖς παλμούς της τὸν θόρυβον τῶν ἐσπευσμένων βημάτων μου, δίκην θηρὸς παραδοκούντος ἀνυπομόνου τὴν λείαν του.

Ἐσταμάτησα καὶ ψάυων τὸ πρόσωπον, ἐνόησα ὅτι εἶχα κλαύσῃ· μικρὸν κατὰ μικρὸν ἢ ματαῖα ἐκείνη ἀγανάκτησις ὑπεχώρησεν εἰς τὸν ἔλεον, εἰς τὸν οἶκτον, ἴσως ἔτι ἀνωφελέστερα. Καὶ τοιοῦτοτρόπως, καταρῶμενος καὶ θρηνῶν καὶ ἔπειτα ἀνακυκῶν κατὰ διάνοιαν τὰ καθέκαστα τῆς ζωῆς τῆς ἀφανοῦς νεάνιδος, προσεπάθουν νὰ κατευνάσω, τοὺς παλμούς τῆς καρδίας, τοσοῦτον ἐπιρρέπους εἰς τὸ παθαίνεσθαι, ἐν τῷ ἀναπολεῖν συμβάντα ὁσημέραι ἐπαναλαμβανόμενα. Πλην τί ἀπελείπετο εἰς τὴν δυστυχίαν, καίτοι ἔνοχον, ἂν ὑπὸ τὴν γῆν τοῦλάχιστον δὲν ἤξιοῦτο ἐν τῇ μνήμῃ τῶν ἀνθρώπων δάκρυος οἰκτιρμοῦ;

Ἐν Ζακύνθῳ.

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ ὑπὸ Δ. Σ. Α.)

GESSNER

ΙΡΙΣ καὶ ΑἴΓΛΗ

(Εἰδύλλιο)

ΑἴΓΛ. Σιμόρει ἔς τὸ βασιλεῖμα ὁ ἥλιος, καὶ τ' ἀεράκι πρέει ἀκόμη ζεστό. Τ' ἄρθρα ἀπὸ ταῖς καντεραῖς ἀχτίταις μαραμμένα σκυφτὸ ἔχουν τὸ κεφάλι καὶ δὲν τὸ σηκόνουν ἀκόμη. Ἐλά, γλυκεῖά μου φίλη, ἀς καταΐβουμε ἔς τὴν ἄκρη τοῦ ποταμιοῦ, ἐκεῖ ὅπου ἔρχεται τὸ ρέμμα χαϊδεύοντας τὴν ὄχθη. Δροσερὴν αὔρα θὰ ἀναπνεύσωμε ἀποκάτου ἀπὸ αὐτὰ τὰ δένδρα.

ΙΡ. Ὅθε θέλῃς; Αἴγλη μου, σ' ἀκολουθῶ. Τράβιξε ἡλιόφιλον ἐμπρός, γιατί τὰ κλαριά ἀπὸ τὰ δεινδρούλια μου χτυποῦν εἰς τὸ πρόσωπο.

ΑἴΓΛ. ὦ! πόσο ὄμορφα καὶ καθάρια εἶναι τὰ νερά! πῶς φαίνεται ξάστερο κάθε χαλίκι ἔς τὸ βάθος τους. Κότταξε πόσο σιγὰ ῥένε εἰς τὴν ἀμμουδιά. Ἄ! δὲ βασιζῶμαι μὰ ταῖς Νεραΐδαῖς, σοῦ τ' ὀρκίζομαι, ἐγὼ γόδοιμαι ὅλα μου τὰ φερέματα καὶ μέσα εἰς αὐτὸ τὸ ξάστερο ρέμμα βυθίζομαι ὡς τὸ λαμπό.

ΙΡ. Ἄλλ' ἀ' λάχῃ κἀνείς ἐδῶ καὶ μᾶς ἰδῆ;

ΑἴΓΛ. Ἐ! δὲν εἶναι δρόμος, ποῦ τὰ φέρῃ ἐδῶ· κ' ὕστερα αὐτὴ ἡ μηλιὰ, ποῦ ἀφήνοτας τὴν ὄχθη ἀπλόρει τὰ κλωάρια της εἰς τὰ ρέμματα, μᾶς σκεπάζει ἐξάιρετα. Μὴν ἔχεις φόβο, πιστενφέ με· κλεισμέναις μέσα εἰσὲ μία σπηλιὰ ἀπὸ πρασιναδα ἔβρισκόμαστε, ὅπου μάτι ἀνθρώπου δὲν ἀπερᾶει. Κάποτες, ἂν τ' ἀεράκι ἀνοιγῇ εἰς τὸ γῶς τῆς ἡμέρας, αὐτὰ τὰ κλαριά ξαρακλειοῦνται ἀμέσως.

ΙΡ. Τολμᾶς εἰσὲ τὰ τὸ κάμῃς; Τὸ κάνω κ' ἐγώ.

Εἰς τὴν βίττα τῆς μηλιᾶς ἡ γαριτωμέναις βοσκοπούλαις ἀφήκαρε τὰ φορέματά τους καὶ τρέμοιτας γλυκὰ ἀπὸ τὸ κρύο ἐμβήκαρε εἰς τὸ νερό. Ἀγάλλ' ἡ γάλλ' ἐσκέπασε τὰ παχουλά-γόνατα τὸ δροσερὸ ρέμμα, ὕστερα τὰ χιονάτα στήθια καὶ ῥόδα δροσάτα. Ἐκάταρε τότες ἡ ἔμμορφαῖς φιλεράδαῖς εἰς ἕνα σωρὸ ἀπὸ ἄσπρα λιθάρια ποῦ εἶχε σπρώξει ἐκεῖ ἡ νεροσυρμὴ.

ΑἴΓΛ. ὦ τί εὐχαρίστησι, Ἰρι μου! ρέα ζωὴ ἀπολαμβάνω ἀναγαλιάζω! Τί θὰ κάμωμε τώρα; θέλεις νὰ ποῦμε ἕνα τραγοῦδι;

ΙΡ. Τρελλὴ γὰρ νὰ μᾶς ἀκούσουν ὡς τὴν ἀρτίπερα φάχῃ, ἀλήθεια;

ΑἴΓΛ. Μιλοῦμε σιγὰ. ὦ! ἀκουσε τί νὰ κάμωμε· νὰ μου διηγηθῆς μίαν ὄμορφη ἱστορία.

ΙΡ. Μίαν ἱστορία;

ΑἴΓΛ. Ναι· ἀλλὰ μυστικὰ καὶ ὄμορφη! Πῆς εἰς τὴν πρώτην, καὶ ὕστερα λέω κ' ἐγὼ τὴν ἱστορία μου.

ΙΡ. Ἄ θέλεις νὰ σου εἰπῶ τὴν ἀλήθεια, ξέρω μίαν ἔμμορφη ἀλλὰ...

ΑἴΓΛ. Ξεμολήσου τὴν ἔς ἐμένα· ἐγὼ εἶμαι πολὺ μυστικώτερη ἀπὸ αὐτὰ τὰ κλωάρια.

ΙΡ. Ἀκουσέ με λοιπόν. Εἶναι τώρα, κάμποσες ἡμέραις, ὅπου ἐκατέβαινα τὸ βουνάκι, ὀδηγῶντας τὸ κοπάδι μου νὰ βοσκήσῃ εἰς τὸ λιβάδι ποῦ ἡ θάλασσα κἀνει καρπερό. Ξέρεις ποῦ εἰς τὸ πλάγι τοῦ βουνοῦ εἶναι μίαν ἕψηλὴν κερασιά. Ἐκεῖ ὅπου... ἀλλὰ τρελλὴ ποῦ εἶμαι νὰ φανερῶ ἔτσι τὸ μεγα-

Μιὰ φερίαν καὶ ἄλλοι κλαροὶ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον!

ΑἴΓΛ. ὦ! εἰς τὸ πλάγι τοῦ βουνοῦ ἐγὼ ὕστερα τὰ μυστικὰ μου;

ΙΡ. Ἄς εἶναι ἐκεῖ ἱποῦ ἐκαταβείνα ἀπὸ αὐτὸ τὸ

ἔρημο μοροπάτι, ἀκούω μίαν γλυκὴν φωνὴν νὰ τραγουδᾷ ἀρμονικώτατα. Ξαγρίζομαι ἐγὼ, καὶ φοβισμένη σταματῶ κνττάζοντας ὀλόγυρά μου, ἀλλὰ δὲ βλέπω κἀνέναντι... κἀνεναρε, σοῦ ὀρκίζομαι, δὲν εἶδα. Παίρω πάλε τὸ δρόμο μου καὶ ἀκούω ποῦ εἰσίμορα εἰς τὴν ἀρμονικὰ φωνή. Διαβαίνω τότες καὶ τὴν ἀφίρω ὀπίσω μου. Ἀπὸ τὴν κερασιά ἔβγαυρε τὸ τραγοῦδι. ὦ! τὸ τί ἔλεγε αὐτὸ δὲ δὲ σ' τὸ λέω, μ' ὄλο ποῦ ἀπὸ τότες τὸ ἔχω πάντα εἰς τὴν ψυχὴ μου.

ΑἴΓΛ. Πρέπει νὰ μοῦ τὸ εἰπῆς· ἐδῶ ἀποκάτου ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἴσκιον δὲν κρατιέται τὸ μυστικὸ, καὶ μέσα εἰς τὸ λουτρὸ ἔχουν συνήθεια πάντα ἡ βοσκοπούλαις νὰ λέρε τὰ μυστικὰ τους.

ΙΡ. Ἄς εἶναι. Ἄλλὰ νὰ παρευθῶ ἔτσι μοράχῃ μου... Ἐξέρε ὅμως ποῦ οἱ βοσκοὶ λέρε πάντα περισσότερα ἀπὸ τὴν ἀλήθεια· σὰ μιλοῦνε γὰρ μᾶς. — Ἐκατέβαινα ἐγὼ τὸ βουνάκι, καὶ ξάφρου... φωτιά μου γέρονται τὰ μάγουλα... καὶ μοῦ ἀντιχτυπάει ἔς τὴν ψυχὴ αὐτὸ τὸ τραγοῦδι.

«Ποῦθε νὰ ρᾶρχεται, ποῖα νὰ εἶναι τούτη ποῦ μὲ τοὺς περήφανους καὶ ὠραίους της τρόπους δειλγρεὶ ἀγάπη καὶ σεμνότητα; Ζέφυροι ποῦ παιγνιδίζετε μὲ τὰ ὀλόχρυσμα μιλιά της, αὐτὴ ἡ Νεραΐδα, ὦ! ποῖα νὰ εἶναι; Ἄ ἴσως, καὶ εἶναι μίαν ἀπὸ ταῖς Χάριταις, ἂ! εἶναι ἡ πλέον ρέα καὶ ὄμορφη ἀπὸ ταῖς Χάριταις. Κόττα, γέρρει τὸ τρυφερὸ χορτάρι ἀποκάτου ἔς τὰ πόδιά της, καὶ ὁ ὄμορφος κρείος καὶ τὸ γαλάλιο ἀγιοῦλι θωρῶντας τὸ ὠραῖο πρόσωπο ποῦ κάθε ὄμορφιά περᾶει, σκύφουν τὸ κεφάλι γὰρ νὰ τῆς φιλήσουν τὰ πόδια. ὦ εὐτυχισμένα ἄρθρα, ποῦ τόσο ἀπολαύσετε, ναι, θὰ σᾶς κόψω ἐγὼ, ναι, ἀπὸ σᾶς θὰ κάμω δύο στεφάνια καὶ θὰ ζῶσω μὲ τὸ ἕνα τὸ μέτωπό μου, τὸ ἄλλο μὲ σέβας θὰ προσφέρω εἰς τὸ θεὸ τῆς ἀγάπης. ὦ ὄ! μένα! πῶς γέρρει τριγύρον, φοβισμένη, τὰ μαῦρα μάτια της! Θέε μου! τί σε φοβίσει, ἀγάπη μου; ἄγριο ὄρηνο δὲν εἶμαι βέβαια ἐγὼ, οὔτε γὰρ πράγματα τρομερὰ λέει τὸ τραγοῦδι μου. Ἄ! γιατί δὲν δύναμαι νὰ τὸ

εἰπὼ μὲ τόση ἀρμονία, ποῦ νὰ φέρῃ εἰς ἔκστασι γλυκεῖα τὴν καρδιά σου καὶ νὰ κρατήσῃ τὰ πατήματά σου; Γιατί, ἂν ἡ ψυχὴ μου ποθῇ αὐτὸ τὸ εὐλογημένο πρόσωπο, πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὸ τρυφερὸ ἀνδράκι τὴν ἀνοιξί, γιατί νὰ μὴ δύναμαι, ὦ Θεέ μου! νὰ φτάσω μὲ τοὺς γλυκύτερους ἤχους τῆ λαλιά τοι γὰ νὰ σταματήσω τὸ πάτημά σου; — Ὁμορφῆ, τί φοβάσαι; καὶ ποῦ φεύγεις; ὦ σεῖς, ἀγρία τριατάφυλλα, κρύψτε τ' ἀγκάθιά σας καὶ μὴ τολμήσητε ν' ἀγκυλώσετε τὸ εὐγενικὸ ποδάρι, ἀλλ' ἂν ἐμπορούσατε ἐλαφρὰ ν' ἀρπάξετε τὸ φόρεμα ποῦ κυματίζει, καλὸ θὰ ἦταρ νὰ τὴν κρατήσατε ὀλίγο! Ἄ! ἀπὸ τοῦτον ἐδῶ τὸν τόπο φεύγει πάντα βιαστικώτερη! ὦ Ζέφυροι, ποῦ μὲ γλυκάδα καὶ ἀγάπη πρέτε καὶ σπλαγχνικοὶ ἔς ἐμένα δειχρόσαστε, ἀνώφελα, ὦ οἱ μέγα, φέρτε ἀντίστασι εἰς τὸ δρόμο της, καὶ τὸ ἐλαφρὸ φόρεμα, ποῦ μὲ τὴν ἀγαπημένην σας προσὴ γλυκὰ σπρώχνετε, μονάχο δείχνει ποῦ στατικῶς τὴν ἀκολουθαίει. Ἄ! ἀνώφελα ἀγωνίζομαι νὰ κρατήσω τὴν ἀχάριστη! Ἀκουσέ με κἀνε, Ἀγαθαΐδα σκληρή! ὅταν ἔλθῃ ἔς ἐμᾶς ἡ ἡσυχὴ νύχτα καὶ τὸ φεγγάρι θὰ χύρῃ λαμπρότερο τὸ φῶς του, θὰ ἔλθω τότες ἐγὼ νὰ κρεμάσω εἰς τὸ παραιθύρι τοῦ καλυβιοῦ σου ἕνα μικρὸ καλάκι γιομάτο ἀπὸ τοὺς πλέον γλυκοὺς καρποὺς, ὅπου κρέμονται εἰς τὸ δένδρο ἐτοῦτο. Ἄ! δὲν ἀρηθῆς, εὐγενικιά μου Νεραΐδα, ἂ δὲν καταφρονέσῃς τὸ χαρισμά μου ἂ! ἀπὸ τοὺς βοσκοὺς ὁ πλέον εὐτυχισμένος εἶμαι ἐγὼ. Ἀλλὰ ἐὰν φεύγεις, ψυχὴ μου, καὶ τὸ πρόθυμο μάτι μου μόλις δύρεται νὰ ξανοίξῃ ἀνάμεσα εἰς τὰ δένδρα τὸ φόρεμά σου. Ἀυστυχισμένος ἐγὼ! καὶ ὁ ἴσκιος ἐκείνης ὁποῦ λατρεύω χάνεται... Ψυχὴ ἀσπλαχνῆ, σκληρῆ, γιατί φεύγεις;

Αὐτὰ ὁ βοσκὸς ἐτραγοῦδησε. Μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα ἀκλουθοῦσα ἐγὼ τὸ δρόμο μου δὲν ἔλειψα ὅμως μ' ὄλα αὐτὰ νὰ μὴ στρέψω κροτὰ τὸ βλέμμα μου πρὸς τὸ δένδρο, ἀλλὰ τόσο πυκνὸ ἦταρ ποῦ δὲν ἐδυνήθηκα νὰ ἰδῶ κἀνέναντε. Ἦλθε ἡ νύχτα. ὦ! πιστεύεις νὰ ἀναπαύθηκα, Ἀγλή μου

ἀγαπημένη; Μόλις ἔπεσα νὰ κοιμηθῶ, εἶδα ἕνα βοσκὸν ποῦ ἐκρέμασε ἕνα μικρὸ καλάκι εἰς τὸ παραιθύρι μου· τὸν εἶδα εἰς τὸ λαμπρὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ καὶ ὁ ἴσκιος του ἔπεφτε ἔς τὸ κρεβάτι μου ὑπάρων. Φωτιά μου ἔγειρε τὸ πρόσωπο καὶ μ' ἐπίασε καρδιοχτύπι. Ἀλλὰ ὅταν ἔφυγε ἐκεῖθε ὁ βοσκός... Ἦς μου, δὲν ἔπρεπε νὰ βεβαιωθῶ ἂν ἤμουντα ξυπνητὴ ἢ ἂν εἶχα ἰδεῖ ὄνειρο; Γι' αὐτὸ μονάχα ἐσίμωσα εἰς τὸ παραιθύρι, καὶ μὲ χέρι τρεμάμενο ἐξεκρέμασα ἀγάλι γάλι τὸ καλάκι. Ἀπὸ κεράσια ἦταρ γιομάτο... Τόσο γλυκὰ, Ἀγλή μου, ποτὲ μου δὲν ἔφαγα. Μὲ ρόδα καὶ μὲ μυρτιάς ἦταρ σκεπασμένα... ὦ τὸ μαρτεῦμα, ἤθελες νὰ μάθαινες τὸ ὄνομα τοῦ βοσκῶ... ὦ! αὐτὸ ὅμως, συμπάθησέ με, δὲν τὸ μάθαινες ἀπὸ μὲ.

ΑἴΓΛ. Καὶ ἔχω χρεῖα νὰ ρωτήσω ἐσένα; Μὰ τὴν ἀλήθεια πολὺ κροτὰ εἶναι τὰ μυστικά σου! Δὲ θέλεις λοιπὸν νὰ μου εἰπῆς ποῦ ὁ ἀδελφός μου ἦταρ αὐτός; Τὸ καλάκι ἐγὼ τὸ εἶχα χαρίσει ἐκείνῃ τὴν ἡμέρα. Ἀλλὰ γιατί τὰ χάνεις, Ἰρι μου; γιατί ἕνα χρῶμα εὐγενικὸ βαθύτερο ἀπὸ ἐκεῖνο τοῦ ρόδου ἀπὸ τὸ μέτωπο ποῦ τὰ σγουρά σου μαλλιά στεφανόουν χύνεται ὡς κάτον ἔς τὸ στήθος; Γιατί κρατεῖς τὰ μάτια σου χαμηλωμένα πρὸς τὰ νερά; Ἐλα, ἀγκάλιασέ με· ἐγὼ πάντα σὲ ἀγαποῦσα ὅταν ἀδελφῆ, ἀγάπησε ὅμοια, καὶ σὺ, Ἰρι μου, τὸν ἀδελφὸ μου.

ΙΡ. Καὶ ἤθελε ποτὲ σοῦ ἐμπιστευτῶ, Ἀγλή, τέτοιο μυστικὸ, ἂ δέ σε ἀγαποῦσα ὡς τὸν ἐαυτό μου;

ΑἴΓΛ. Ἄς εἶναι, γὰ νὰ σοῦ κάμω καρδιά, θὰ σου διηγηθῶ κ' ἐγὼ τὰ κροτὰ τῆς ψυχῆς μου. Τὴν Πρωτομαγιά ἐπρόσφερε ὁ πατέρας μου μία θυσία εἰς τὸν Πάνα! Ἐκάλεσε εἰς τὴν γιορτὴ τὸν Μενάκλιαν, τὸν καλὸν τοῦ φίλου ποῦ ἦλθε συντροφισμένος μὲ τὸν μικρότερον υἱόν του. Ἐκεῖ ποῦ ἐπρόσφεραν τὴ θυσία, ἐλάλησε ὁ Ζάφρις δύο φορὰς τὴ φλογέρα του ἕρπει ποῦ ἔς τὸ λάλημα ἔσπερναίε τοὺς βοσκοὺς ὅλους. Τὰ ξαθὰ του μαλλιά ἐπέφταν δαχτυλιωμένα ἔς τὸ ὄλο-

λευκὸ φόρεμά του κ' ἔλεε πῶς ἦταρ ὁ ἱδιός Ἀπόλλωνας. Ὅταν ἡ γιορτὴ... ὦ Θεέ μου! ποδοβολῆ ἀκούω... ἔρχεται αὐτός.

ΙΡ. Ἀληθινὰ, ἀκούω κ' ἐγὼ. ὦ Νεραΐδες, βοηθήσατε μας ἐσεῖς! Ἄς πάρουμε τὰ φορέματά μας καὶ πάμε νὰ κροτῶμε μέσα εἰς αὐτὴν τὴ σπηλιὰ.

Ἐφύγαρ ἡ βοσκοπούλας ὡς ἂν φοβισμέναις περιστεραῖς ποῦ ἀγριο ὄρηγο ταῖς κυνηγαί· ἀλλὰ ἐκεῖνο ποῦ ταῖς ἔκαμε τόσο νὰ τρομάζουρ ἦταρ ἕνα ὄμορφο ἐλαφάκι ὡς ἂν κ' αὐταῖς δεῖλὸ ποῦ γὰ νὰ σβῆσῃ τὴ δεῖψά του εἰς τὸ καθάριο ρέμμα ἔφτασε πηδῶντας εἰς τὴν ὄχθη.

Κέρκυρα.

ΦΑΙΑΞ.

ΠΕΡΙ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑΣ

Ἐπιστολὴ Β. Φραγκλίνου πρὸς τὸν δόκτορα Percival Ἰδρυτὴν τοῦ φιλοσοφικοῦ συλλόγου τῆς Μπαχιστέρης.

Passy, 5 Ἰουλίου 1874.

Ἀγαπητέ μου κύριε,

Ἐλαβον χθὲς διὰ τοῦ K. White τὴν προσφιλεῖ ὑμῶν ἐπιστολὴν τῆς 30 Ἀπριλίου μετὰ τοῦ νέου ἔργου, ὅπερ εὐηρεστήθητε νὰ μοι δωρήσητε· τὸ ἀνέγνωσα ὄλον, πρὶν ἢ κατακλιθῶ. Ἡ μικρὰ δὲ αὐτὴ ἀνακοίνωσις πρέπει, νομίζω, νὰ δώσῃ εἰς ὑμᾶς ἰδέαν τινὰ περὶ τῆς ἰσχυρᾶς χάριτος τοῦ ὑμετέρου ὕφους καὶ περὶ τῆς τέχνης, ἣν ἔχετε νὰ δεσμεύετε τὸν ἀναγνώστην, προσφέροντες αὐτῷ σοφὰς διδασκαλίας κατεσπαρμένας δι' ἀνεκδότων διαφερόντων καὶ ἱστορικῶν γεγονότων. Εὐαρεστήθητε λοιπὸν νὰ δεχθῆτε τὴν ἐκφρασιν τῆς εὐγνωμοσύνης μου δι' ὅλην τὴν ἰδονὴν, ἣν ἡ ἀνάγνωσις αὕτη μοι ἐνεποίησεν.

Ἀληθῶς ἄπορον εἶνε ὅτι τὸ θανατηφόρον τοῦτο ἔθος τῆς μονομαχίας, καλ' οὐ τοσοῦτον δικαίως ἐξαιστάσθε, ἐξακολουθεῖ πλέον ἢ ἄλλοτε ἐπικρατοῦν. Αἱ μονομαχίαι ἐχρησίμευον πάλαι ἵνα λύωσι τὰς διαφοράς. Καθίσταντο δὲ συγγνωσαί, διότι ἐπίστευον τότε ὅτι ἡ Πρόνοια παρεῖχε τὸν θρίαμβον εἰς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ δίκαιον, ἀλλὰ τὴν σήμερον αἱ μονομαχίαι οὐδὲν εὐκαιρίζουσιν.— Ἀνθρῶπος τις λέγει λόγον τινὰ, ἕτερος δὲ ἀποτόμως φερόμενος ἀποκαλεῖ αὐτὸν δόλιον· ὁ δὲ τὸν μονομαχοῦσιν, ἀλλ' ὁποῦτος καὶ ἂν πέσῃ, τὸ ζήτημα μέ-

νει ἄλυτον. Διηγούνται μάλιστα περὶ τούτου τὸ ἐξῆς ἀστεῖον συμβεβηκός. Εὐγενὴς τις εὐρισκόμενος ἐν τινι καφεναίῳ παρεκάλεσεν ἄτομον τι ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπ' αὐτοῦ ὀλίγον. Ἐκεῖνος ἠρώτησε διὰ τίνα λόγον.— Διότι ὄζετε.— Μὲ προσβάλλετε, ἀπήντησεν ὁ ἄλλος ἐξωργισμένος, καὶ θὰ μοι δώσῃτε δι' αὐτὸ λόγον.— Συμφωνῶ, ἐπανέλαθεν ὁ εὐγενὴς, ἐὰν ἐπιμένετε· ἀλλὰ δὲν βλέπω πῶς ἡ μονομαχία θὰ διορθώσῃ τὴν ὑπόθεσιν ἡμῶν! διότι, ἂν μὲ φονεύσητε, θὰ βρωμήσω καὶ ἐγὼ, ἐὰν δὲ φονεύσω ὑμᾶς, θὰ γίνετε, εἰ δυνατόν, δυσωδέστερος ἢ ὅ,τι εἶθε ἐν τῷ παρόντι. Ἐλεεινοὶ ἡμεῖς ἀμαρτωλοὶ, πῶς δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν τοσοῦτον τυφόν, ὥστε νὰ νομίζωμεν ὅτι πᾶσα προσβολὴ γινόμενη πρὸς τὴν φανταστικὴν ἡμῶν τιμὴν ὀφείλει νὰ ἐξαγισθῇ διὰ τοῦ θανάτου!!! Οἱ τοιοῦτοι κύριοι, οἱ νομίζοντες ἑαυτοὺς τοσοῦτον μεγάλα πρόσωπα, ἤθελον ἀποκαλέσῃ τύραννον τὸν ἄρχοντα ἐκεῖνον, ὅστις ἤθελε τιμωρῆσῃ τινὰ ἐξ αὐτῶν διὰ θανάτου, διότι ἐτόλμησε νὰ προσβάλλῃ τὸ ἱερόν αὐτοῦ πρόσωπον· καὶ ὅμως οὐδεὶς ὑπάρχει ἐκ τῶν τοιούτων, ὅστις νὰ μὴ καθίσταται κριτὴς ἐπὶ τῆς ἰδίας ὑποθέσεως, νὰ μὴ καταδικάζῃ διὰ τῆς ἰδίας αὐθεντεῖ τὸν ἔνοχον, νὰ μὴ τέρπεται γινόμενος αὐτός ὁ δῆμιος ἐκεῖνου. Ἐχω τὴν τιμὴν νὰ εἶμαι μετ' εἰλικρινοῦς ὑπολήψεως, κύριε, ὁ ὑμέτερος κ. τ. λ.

B. ΦΡΓΚΛΙΝΟΣ.

Ἐπειδὴ ἐν τῇ «Κορίννῃ» ἐδημοσιεύσαμεν μέχρι τοῦδε τρεῖς διαπρεπεῖς ἐπιστολάς τοῦ Φραγκλίνου, ἐκρίναμεν δεόν νὰ καταχωρίσωμεν ἐν αὐτῇ καὶ τὴν ἀνωτέρω, ἐκδοθεῖσαν μὲν παρ' ἡμῶν πρὸ ἐνός σχεδὸν ἔτους ἐν τῷ «Σωτήρι» (Ἔτος Α'.σελ. 48), νῦν δὲ ἀκριβέστερον δημοσιευομένην.

ΣΤ. Δ. ΒΑΛΒΗΣ.

ὦ τάφε! τάφε! σὺ θάπτεις πᾶσαν πλάνην, καλύπτεις πᾶν πλημμελές, ἐξαφανίζεις πᾶσαν μνησικακίαν! Ἐκ τοῦ εἰρηνικοῦ σου κόλπου δὲν ἀναβλύζουσιν εἰμὴ ἄλγη ἠδέα, ὡς εἰπεῖν, καὶ ἀναμνήσεις ἀγαπηταί. Τίς δύναται νὰ ρίψῃ τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ τάφου καὶ αὐτοῦ ἔτι τοῦ ἐχθροῦ, χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ κατανυκτικὸν παλμόν ὅτι δυνατόν, νὰ ἦλθέ ποτε εἰς πόλεμον μετὰ τοῦ ἐλεεινοῦ ἐκεῖνου δράγματος γῆς, ὅπερ ἐνώπιόν του κεῖται εὐρωτιῶν. (Wasington Irving).

Η ΤΟΥ ΣΥΝΕΙΔΩΤΟΣ ΤΥΨΙΣ ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ

Ἡ συνείδησις παρέχει ἡμῖν ἀπόδειξιν περὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ἡμετέρας ψυχῆς. Ἐκείνος ἔχει ἐν τῷ μυτῷ τῆς καρδίας του δικαστήριον, δι' οὗ ἀρχεται δικάζων ἑαυτὸν, ἀναμένων ὅπως ὁ ὕψιστος διαιτητῆς συνεπικυρώσῃ τὴν ἀπόφασιν. Ἐὰν τὸ ἐγκλημα εἶναι φυσικὴ συνέπεια τοῦ ἡμετέρου διοργανισμοῦ, πόθεν προέρχεται ὁ τρόμος οὗτος ὁ τὰς ἡμέρας ἐνόχου εὐδαιμονίας ἀνατυβάζων; Διὰ τὸ τοῦ συνειδῶτος ἔλεγχος εἶναι τόσῳ τρομερός, ὥστε προτιμῶμεν συχνάκις νὰ ὑποταχθῶμεν τῇ πενίᾳ καὶ τῆς ἀρετῆς τῇ σκληραγωγίᾳ ἢ νὰ σφετερισθῶμεν ἀθέμιτα ἀγαθὰ; Διὰ τὸ ἐν τῷ αἵματι ὑπάρχει φωνή, ὁ λίθος διὰ τῆς παρουσίας του ὀμιλεῖ; Ἡ μὲν τίγρις σπαράσσει τὴν λείαν τῆς, καὶ καθυδεῖ ὁ δὲ ἄνθρωπος γίνεται ἀνθρωποκτόνος καὶ ἀγρυπνεῖ. Ζητεῖ τοὺς ἐρήμους τόπους, ἢ δὲ ἐρημίᾳ οὐχ ἤττον ἐμποιεῖ αὐτῷ τρόμον· προσέρπει περὶ τοὺς τάφους καὶ ἐν τούτοις φοβεῖται τὰ μνημεῖα. Τὸ βλέμμα του εἶναι ἀνήσυχον, δὲν τολμᾷ νὰ ἀτενίσῃ τὸν τοίχον τῆς πανυγυριζούσης αἰθούσης, φοβούμενος μήπως συναντήσῃ ἐκεῖ χαρακτηῆρας ὀλεθρίου δι' αὐτόν. Λί αἰσθήσεις του πᾶσαι φαίνονται ἀποκαθιστάμενοι ζωηρότεροι, ἵνα τὸν βασανίζωσι. Καθορᾷ ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς ἐπαπειλούσας λαμπηδόνας. Περικυκλοῦται πάντοτε ὑπὸ ἀνδροφωνικῆς ὀσμῆς. Ἀνακαλύπτει τοῦ δηλητηρίου τὴν γεῦσιν καὶ μέχριστῶν βρώσεων, ἃς αὐτὸς οὗτος προητοίμασεν· ἢ ἀκοή του, μετὰ παραδόξου λεπτότητος, ἀνευρίσκει τὸν θόρυθον, ὅπου ὁ κόσμος ὅλος εὐρίσκει τὴν ἡσυχίαν· τὸν δὲν φίλον του περιπτυσσόμενος, νομίζεις ὅτι αἰσθάνεται κεκρυμμένον ὑπὸ τὰ ἐνδύματά του ἐγχειρίδιον.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Δ. Μ.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ἄν εἶχα μυαλό, ἐκαθόμουν καὶ στὸ μῦλό μου.

Αὐτὰ ἐπαναλαμβάνουν, σήντας μπασιουώσουν ἐκεῖνοι, 'πού με τὴν ἐλπίδα νὰ πλουτίσουν γλιγώρα, ἀφίνουν τὴν τέχνη ἢ τὴν ἐπιστήμη τους καὶ πιάνουν μιὰν ἄλλη, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν δὲν ὠφελοῦνται. Διηγοῦνται πῶς ἓνας στρατιώτης—ἀπὸ ἐκείνους 'πού ἐστρατολογοῦσε στὴν Ἐπτάνησο ὁ Βενετσιάνος, σήντας χρόνους πῶς ἔκανε τὸν πόλεμον μετὰ τὴν Τουρκίαν—στὸ νοσοκομεῖο εὐρίσκόμενος, γιατί ἓνα βόλι εἶχε πάρει στὸ κούτελο, ἐκούναε ἀ-

διάκοπα τὸ δάκτυλό του, ἐξ αἰτίας ποῦ εἶχε βουβαθῆ, γιὰ νὰ κάμῃ μετὰ τὸ νόημα αὐτὸ τοὺς γιατροὺς νὰ ἐνοήσουν, πῶς δὲν τὸν ἐγγίξε στὸ μυαλό τὸ βόλι. Ἐπειτα ἀπὸ ἴλιγαις ἡμέραις, ποῦ ὁ στρατιώτης ἐξεσοκίστηκε, καὶ ἀρχισε νὰ μιλήῃ, τὸν ἐρωτᾷ ἓνας ἀπὸ τοὺς γιατροὺς, ἀν ἄκουε ὅταν ἐβουβαθῆκε:

— Ναι, τοῦ ἀποκρένεται ὁ στρατιώτης, καί, μηδὰ δὲ μ' ἐβλέπετε, ἀφεντάδες μου, ἐξακολουθεῖ, 'πού σήντας ἐσεῖς ἐλέγετε πῶς τὸ βόλι μου ἤγγιξε τὸ μυαλό, ἐγὼ σὰς ἔκανα πάντα νόημα, καὶ μετὰ τὸ δάκτυλό μου σὰς ἔλεγα ὅχι;

— Καὶ πῶς τῶξερεις ἐσύ; τοῦ λέει ὁ γιατρός.

— Τῶξερα, ἀφέντη, γιατί ἐγὼ δὲν ἔχω μυαλό.

— Καὶ δὲν ἔβρισκεται, μωρὲ παιδί μου, ἄνθρωπος στὸν κόσμο ποῦ, ἢ λίγο ἢ πολὺ, νὰ μὴν τὸ ἔχη τὸ μυαλό του;

— Μὰ ἐγὼ, ἀφέντη, δὲν ἔχω ὀλότελα, γιατί καὶ ἓνα κλονί μυαλό ἂν εἶχα θὰ ἐκαθόμουνα στὸ μῦλό μου, τοῦ ἀποκρένεται ὁ στρατιώτης.

Ὁ στρατιώτης αὐτὸς διηγοῦνται πῶς ἦταν ἓνας μυλωνᾶς Ἀγιομαυρίτης, ὁ ὁποῖος, ἀκούοντας, τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, πῶς ὅσοι ἐγραφόντανε στρατιώταις καὶ ἐπηγαίνανε στὸν πόλεμον, ἐγενόντανε γλιγώρα καπετανέοι καὶ μετὰ τὰ πλιάτσικα ἐπλουτίζανε, ἀπαράτησε τὸ μῦλό του, γιὰ νὰ πάῃ νὰ γένη πολέμαρχος! (Γ. Καβαδίας.)

II ΣΚΑΪΡΑ

(ὑπὸ Goethe)

Ἄνεξις ἦτο μίαν πρωίαν
ἔδαινε ψαλλουσα ποιμενίς,
ἄφροντις, νῆα καὶ μ' εὐμορφίαν,
ὥστε ὁ κάμπος ἐκ τῆς φωνῆς
ἤχει: λά! λά! λέ βαλλά!

Ὁ Θύρας φίλημα τῇ προτείνει
καὶ φέρει δύο ἀμνοὺς εὐθὺς,
αὐτὴ πανοῦργον τῷ ἀπευθύνει
βλέμμα, καγγάζει καὶ ἀπειθῆς
ψάλλει: λά! λά! λέ βαλλά!

Καὶ τῇ προσφέρει ἄλλος ταινίαν
καὶ τὴν ψυχὴν του εἰς εὐγενίς.
πλὴν περιπαίζουσα τὴν καρδίαν
καὶ τὰς ταινίας σὺν τοῖς ἀμνοῖς
ἄσει: λά! λά! λέ βαλλά!

ΙΑΚΩΒΗΛΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ.
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΞΟΥΡΙΟΥ

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου ΚΟΡΙΝΝΗΣ